

בעזהש״ת

גיליון

מקשיבים לקולך

מאמרי השקפה וחיזוק
מלווים בסיפורי השגחה ואמונה
מתוך שיעורים שנמסרו דבר יום ביומו

פרשת השבוע >
שלח

מאיתי בסייעתא דשמיא
פינחס אליהו ב״ר שלום פרץ

ניתן לשמוע את השיעורים מידי יום ביומו
להאזנה חייגו לקו הישיר:

0733-71-81-57

כמו"כ ניתן גם להוריד את השיעורים
בעמדות ובאתר קול הלשון

זמני השיעורים מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת המרכזי "שבטי ישראל" אופקים
מידי יום אחר תפילת שחרית

בבית הכנסת "אהבת שלום" אופקים
בשבת קודש אחרי תפילת שחרית
חדש !!! שיעור בגמרא ובהלכה בשבת בשעה 17:45

מושב בטחה בבית הכנסת נחלת יצחק
כל יום חמישי בשעה 12:45

להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח בקשה לכתובת המייל:

makshivim10@gmail.com

ניתן להוריד את הגיליון מידי שבוע באתר לדעת
וכן באתר דרשו

© כל הזכויות שמורות למחבר
עימוד שערים ועריכה: 054-8470581

המעוניינים לזכות לקחת חלק בהפצת גיליון זה
לרפואה/הצלחה/זיווג/עילוי נשמת וכו'
מוזמנים ליצור קשר לטלפון: 052-7654865

פרשת שלח תשפ"ב

לא יורדים בשביל סקי באלפים

"למטה יוסף למטה מנשה גדי בן
סוסי" [י"ג י"א]

הסטייפלער זצ"ל אמר: שבימינו חסרים מגידים, אנשים שיודעים להוכיח כמו שצריך, וסיפר שבילדותו, אמא שלו שלחה אותו לשמוע דרשה ממגיד.

ואותו מגיד אמר על הפסוק: "למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי" שהנשמה של האדם יורדת לעולם הזה, "למטה" בשביל להוסיף תורה ומצוות, ולא בשביל לאכול קרקר עם אנשובי, ממש לא! וזו הכוונה במילה "יוסף" דהיינו להוסיף, שהנשמה ירדה "למטה" כדי להוסיף תורה ומצוות.

אבל הכעיה הגדולה, שאחרי שאדם יורד למטה הוא שוכח למה הוא בא לכאן ומהי המטרה שלו בעולם הזה, הוא חושב ששלחו אותו כדי לעשות סקי באלפים... או כל מיני ריגושים שנגמרים מאוד מהר.

וזה "למטה מנשה" שהנשמה אחרי שיורדת למטה היא שוכחת את תפקידה "מנשה" מלשון "נשני" שכחה.

והקב"ה אומר לאדם: "גדי" שזו חיה טהורה, והמילה "גדי" רומזת על טהרה, אתה לא "סוסי" שרומז על חיה טמאה, דהיינו, המקור שלך טוב וטהור, אל תהרום אותו, אל תלך לכיוונים לא טובים.

ירושה של חויה

"ויהס כלב את העם" [יג, ל']

כתוב שהמרגלים באו והוציאו דיבה רעה על הארץ, אז יהושע נלחם כנגדם ולא רצו לשמוע לו, אבל כלב הצליח להשתיק את כולם, איך הוא הצליח???

על ידי שאמר להם: "וכי זו בלבד עשה לנו בן עמרם", וכל אחד ששמע אותו היה בטוח שהוא נמצא איתם באופוזיציה, ואז נתנו לו את רשות הדיבור, ולאחר שהשתיקו את כולם, וכולם היו קשובים לשמוע אותו, הוא התחיל להוכיח אותם, וכי זו בלבד עשה לנו?! הרי הוא עשה לנו הרבה דברים, ואיך אתם מתעלמים מכל מה שהוא דאג לנו, אם הוא היה רוצה לחסל אותנו, היו לו מספיק הזדמנויות לכך, וכמובן אחרי ששמעו את כל דיבוריו, הבינו שהוא בצד של משה, אבל את התוכחה הוא כבר נתן להם.

ראיתי מפרשים שאומרים: שכלב רצה להרוויח את הרגע הזה שהם

יעצרו מכל העצבים והכעסים שהיו להם על משה, ויחשבו רגע ואז הכל יראה אחרת, כיון שברגע שאדם עצבני וכועס, הוא לא חושב לפני שהוא אומר והוא לא שם לב איך הוא מגיב, הוא פשוט ל-א ש-ם ל-ב, אם תצלם אותו ואחר כך תראה לו את זה, הוא יתבייש להסתכל איך הוא הגיב.

והרווח שכלב רצה להרוויח, שיחשבו לפני שהם חולקים על משה, ואז יכול להיות שהם יבינו שהם הגזימו, מה שלא קרה לבסוף.

שלמה המלך אומר: "כעס בחיק כסילים ינוח" [קהלת ז' ט'] העולם אומר: "לכעוס, פירושו להעניש את עצמך על מופשותם של אחרים".

וזה חוץ מהנזק הגופני שזה גורם לכועס, והעצה להינצל מהכעס, היא לנשום עמוק ולא להגיב מיד, ואז מגלים שהתגובה יכולה להיות הרבה יותר מתונה ממה שחשבנו, ובהרבה מקרים, אפשר גם לוותר עליה.

סיפור שהיה, אצל משפחה שארגנה ערב לכבוד הסבתא שהגיעה לארץ,

מרגיעה אותה שזה לא נורא, וזה יכול לקרות לכל אחד, הדבר הזה הוריד לה אבן מהלב, ובאמת ניקתה הכל וכשסיימה באה ואמרה לאמא שלה, שבאותו הזמן היתה במטבח עם הדודה, תודה רבה!!!

כשיצאה, פנתה הדודה ושאלה את האמא: אני לא מבינה, איך יכלת להגיב בכזה קור רוח, ובכזו אדישות, איך אמרת לה לא נורא, אם היא היתה הבת שלי, וואוו וואוו מה שהייתי עושה לה, היא לא היתה שוכחת את זה לעולם.

אמרה לה האמא שתדעי לך גם לי לא היה קל להגיב בצורה כזו, וברגע הראשון רציתי להגיב בכעס ולצעוק עליה, אבל אז נזכרתי במקרה שהיה איתי כאשר הייתי ילדה, אמא שלי נתנה לי לנקות ובאמצע הנקיון הוזזתי איזה אגרטל שהיה עובר אצלנו בירושה מהסבתא שירשה מהסבתא שגם היא ירשה מהסבתא... ☺ משהו נדיר ביופיו.

ואז עם קצת חוסר תשומת לב האגרטל נפל לצד בקול רעש גדול

ולשם כך, כבר מספר חודשים לפני הגעתה, הם ארגנו כל פרט, כדי שיהיה הכי מוצלח שיכול להיות, הם חשבו על כל פרט, באיזו עריכה יערכו, ובאילו פרחים יקשטו וכו', בקיצור כמו שאומרים, השקיעו שם את הנשמה, הפכו את הסלון של הבית ששם אמור להיות המפגש, לארמון עם שטיחים וכל העיטורים והקישוטים.

ואז כאשר הגיע היום המיוחל, וכל השולחנות היו ערוכים היטב, אחת הנכדות שבקשו ממנה לערוך, ונתנו לה איזה כד לשים על השולחן, ובדרך הכד החליק לה מהידיים ונשבר וכל הרסימים עפו, והמפה התלכלכה... ממש נהיה בוקה ומבולקה.

הילדה היתה בהלם ממה שקרה וכבר התכוננה לקבל "שפכטל" של צעקות, אבל אז היא שומעת את אמא שלה אומרת: לא נורא, בואי ננקה ונערוך מחדש לא קרה כלום, הילדה צבטה את עצמה שהיא לא חולמת, אבל לא, היא לא חולמת! במקום שיצעקו עליה אמא שלה

בהם לפני חמישים שנה, והם זוכרים את זה עד היום, או על איזה עוול שעשו להם בלימודים או בעבודה, וזה עשה להם שריטה בלב שלא נמחקת.

כמה צריך להיזהר בכאלה מצבים לפני שמגיבים, כיון שאם נחשוב, בהרבה מקרים את הגלגל לאחור אי אפשר להשיב, אם נשבר משהו הכעס לא יתקן את הדבר, מה גם שזה יכול לקרות לכולם, וצריכים לצאת מנקודת הנחה, שהילד לא קם על הבוקר, ואמר: היום אני חייב לשבור משהו, ואז הוא מסתכל על השעון ורואה שהשעה כבר 2 בצהריים והוא עוד לא שבר, וואי, וואי מה יהיה? 😊

פשוט שהוא לא התכוון לשבור, וזה קרה בטעות!!! אז כמו שלעצמנו אנחנו סולחים על כל מיני טעויות שאנו עושים, כך גם לאחר, או לבן זוג, נלמד לומר כמו שאנחנו אומרים לעצמנו: "לא נורא!!!".

כשארם מתנהג כך, הוא נותן לילדים שלו הדרכה לחיים, שידעו איך להתנהג, איך להגיב במצבים כאלה,

ו-נ-ש-כ-ר, הייתי בכזה הלם שגם בחדר טראומה לא ידעו איך לטפל.

אמא שלי בשיא הטבעיות, כאילו שברתי איזה כוס חד פעמי [פעם כשהוא היה עולה זול] אמרה: שטויות, לא נורא, לא קרה כלום! בואי ננקה.

אני הייתי המומה מהתגובה שלה, ובלב שלי ממש הערכתני אותה, ועד היום ארכעים וחמש שנה אחרי, אני זוכרת את זה כמו שזה קרה היום, איך באותו הרגע התמלאתי בהערכה לאמא שלי, על כך שהיא לא ניצלה את הפדיחה שלי... והערכתני אותה מאוד.

ואמרתי כזו חוויה אני רוצה לתת לבת שלי, כזו חוויה כמו שאני חוויתי, אני רוצה שגם הבת שלי תחוזה, שלא רודפים אחריה ושלא מחפשים אותה.

לפעמים, אנחנו לא יודעים עד כמה מילה שהיא לא במקום ופוגעת, נשארת למשך שנים, אתה יכול לשמוע אנשים בני שבעים פלום, שהם מספרים לך על מישהו שפגע

לשנות את הגביע

"והיה באכלכם מלחם הארץ
ראשית עריסותיכם חלה תרימו
תרומה" [טו י"ט-כ']

כידוע שיש עניין שכל אשה בערב
שבת תאפה חלות לכבוד שבת,
ותעשה "הפרשת חלה" ויש לכך שני
מעמים: 1. לכבוד שבת. 2. כאשר
היא חטאה בחטא עץ הדעת, היא
גרמה למיתת אדם הראשון שהיה
חלתו של עולם, ובהכנת החלות היא
מתקנת את זה, [משנה ברורה, רמ"א,
סי' רמ"ב].

לרב זילברשטיין הגיעה שאלה,
שאלה זו שאל אדם שאשתו אופה
חלות לכבוד שבת, והוא גם קונה
חלות מהמאפייה, כיון שהחלות
שאשתו מכינה זה לא מספיק... והוא
אוהב את החלות של המאפייה יותר
מהחלות של אשתו, והשאלה: על מה
הוא יבצע??? האם על החלות של
אשתו או על החלות שקונה
מהמאפייה???

במקום "להתהפך", צריך להגיב
בצורה מאופקת ולא להשאיר פצועים
בשטח, וזו למידה שבשום
אוניברסיטה הוא לא ירכוש, וגם לא
בתואר שלישי... 😊

מידות זה משהו שעובר בירושה, ילד
שראה שהוריו מתנהגים בחמלה
וברחמים, סביר להניח שהוא גם
יתנהג ככה.

לפני כמה שנים ראיתי בחוש כמה
שזה נכון, ביקרנו אצל קרובי משפחה,
וניגשה הילדה הקטנה שלהם
והחמיאה לאשתי על הבגד של
התינוק, היינו בהלם, איך ילדה כזו
קטנה וכבר מבטאת מחמאות, ורואה
טוב אצל השני, ואז נזכרנו, שאכן זה
מה שהיא רואה בבית, שהוריה כל
הזמן אומרים מילים טובות ומחמאות,
וזה השפיע עליה כמו שאומרים "פחל
פחל" [אותו הדבר].

למנוע, מדהים!!! איזו רגישות וכבוד לאשה.

לפעמים, ישנם אנשים שבשביל "חומרא", הם ידרכו על חצי עולם... וצריך מאוד להיזהר מכך.

טעות של רופא או רוקח?

סיפר אבי מורי שליטי"א על אבא שהגיע עם בנו הקטן לחיסון, והאחות הסבירה לאבא איזה ויטמין הוא צריך לתת לבנו, הוא יצא מהמרפאה והגיע לבית המרקחת, הרוקחת שלא מזמן איבדה את בנה בבית חולים בגלל שנתנו לו תרופה במינון גבוה מהרגיל, וזה גרם לו לקריסת מערכות שבסופה הוא נפטר ל"ע ול"ע.

ומאז היא דואגת שלא תינתן ח"ו תרופה שלא מתאימה או מינון לא נכון לחולים, כיון שהיא חוותה על עצמה מה יכול לקרות ממינון לא

אמר לו הרב: עדיף לו לבצוע על החלות של אשתו שבכך הוא גורם לשמח את אשתו וזה גורם להשראת השכינה.

הרב דסלר זצ"ל, היה מקדש במשך שנים על גביע קידוש שמכיל שיעור של ר' חיים נאה, שזה שיעור של 86 סמ"ק, ואחרי שאשתו נפטרה הוא החליף לגביע שמכיל שיעור של החזון איש, שזה שיעור של 150 סמ"ק, ושאלו אותו: מה העניין שרק היום החלטת לחשוש לשיעור של החזון איש, אם אתה סובר כך תמיד, למה עד היום לא עשית את זה???

אמר להם הרב דסלר: את הגביע הקודם שהיה לי, אשתי הביאה לי אותו מתנה מההורים שלה, ולכן הייתי מקפיד לקדש דווקא עליו כדי לכבד אותה, ואפילו שהיה בשיעור פחות ממה שרציתי, וזה כדי לא לפגוע באשתי.

אני מאמין שאם היה מסביר לה שהוא מעדיף שיעור של החזון איש, היא לא היתה נפגעת, אבל היה לה איזה צער קטן בלב, ואת זה הוא רצה

לו: אם היא אמרה כזה דבר, זה כנראה בגלל שיש להם כל מיני מחקרים חדשים וכל מיני ניסויים חדשים, וכדאי שיעשו את זה על הילדים שלהם ולא על הילדים שלנו, אמרה הרוקחת.

אמר לה האבא: את יודעת, יכול להיות שזה בדיוק מה שהאחיות בטיפת חלב חושבות על הרוקחים, אז אולי את הניסויים שלך תעשי על הילדים שלך ולא על הילד שלי, כך אמר כשהוא משלם על הברזל והולך לבוון היציאה מבית המרקחת.

הוא עוד הספיק לראות את הפנים הפגועות שלה, והיה נראה לו שהיא מחתה דמעה. הוא התקשר לאשתו, ושאל אותה: מה אני עושה? כך וכך היה...

ואז שאלה אותו אשתו: מה האחות אמרה לך, ויטמין סי או ויטמין די? ואז הוא נזכר שהיא אמרה לו ויטמין די, מה הוא יעשה, להשאיר את זה בצורה כזו הוא לא יכול, ולכן חזר לבית המרקחת, אבל הרוקחת לא התייחסה אליו, הוא פנה אליה, ואמר

נכון, והנה האבא פנה וביקש ממנה שתביא לו טיפות של ויטמין סי לתינוק.

הרוקחת מסבירה לו מאיפה לקחת ויטמין סי בכדורים, כי היא חשבה שזה בשבילו, והיא נכנסת להביא לו טיפות ברזל לתינוק, וכשחזרה הרוקחת, אמר לה האבא: איפה יש ויטמין סי בטיפות???

שאלה אותו הרוקחת: למה אתה צריך ויטמין סי בטיפות?? ענה לה האבא: כיון שאני צריך לתת את זה לתינוק, שאלה אותו הרוקחת: ממתן מביאים לתינוק ויטמין סי??

אמר לה האבא: זה מה שהאחות בטיפת חלב אמרה, מה אכפת לך?? האבא לא היה לו כוח להתחיל עכשיו בוויכוח עם הרוקחת, אבל הרוקחת עמדה על שלה בתוקף, ואמרה: ויטמין סי לא נותנים לתינוקות, אמרה לו הרוקחת יכול להיות שלא שמעתם טוב מה שהאחות אמרה, אולי תשאלו שוב?!

אמר לה האבא: אין מצב, אני הייתי בטיפת חלב, וזה מה ששמעתי, אמרה

ולומר: "טעינו", החכמה היא לבוא ולומר "טעיתי" על טעות שעשיתי.

המרגלים ידעו שהם מדברים לא טוב על הארץ, אבל לאף אחד לא היה את האומץ לבוא ולהודות: "טעיתי" ושם הם נפלנו, שהמשיכו בטעות של הוצאת הדיבה, שרק הפילה אותם.

המנתח שיש לו זמן

כתוב שעם ישראל נענשו ונשארו במדבר 40 שנה, בגלל 40 הימים שתרו בארץ ועל כל יום הם נשארו שנה במדבר.

ונשאלת השאלה: מילא, על היום שהוציאו דיבה מוכן למה מענישים אותם, אבל מה העניין להעניש אותם על כל הזמן שהם תרו בארץ ישראל???

והתשובה: שהוצאת הדיבה היא תוצאה של כל ה 40 יום שהם תרו

לה: אני טעיתי, בקשתי תרופה לילד, ובאתי כדי לבקש ממך סליחה על המשפט שאמרת.

אמרה לו הרוקחת: אני רוצה לומר לך שהמשפט שאמרת לי חתך לי את הלב, וסיפרה לו על מות בנה, שהיא אמא שכולה שאיבדה את הבן שלה בעקבות מינון לא נכון של תרופה, ולכן היא כל כך דואגת שזה לא יקרה שוב, ולכן היא כל כך התעקשה לא לתת.

והמשפט שהוא אמר לה מאוד פגע בה, אבל עכשיו שהיא רואה שהוא בא לבקש סליחה היא מאוד שמחה, כיון שהרבה אנשים את הטעויות שלהם מטאטאים מתחת לשטיח, ומנסים לטייח אותם, ונדיר לראות אדם שיכיר בטעות של עצמו, ויחזור לבקש סליחה.

קורה לכולם שיש ויכוחים, אם זה במוסך עם המוסכניק, אם זה עם נהג על זכות קדימה בכביש, לא חסר על מה להתווכח, ובהרבה מקרים אנחנו מגלים שטעינו, אבל לא נעים לבוא

זה, כדי שתושבי המקום לא יבחינו בהם ויבינו שהם מרגלים, אבל הם פירשו את זה הפוך...

יש ילד שיביא מבחן לאבא שלו, ויאמר לו: אבא, תראה את הציון הגבוה, אז יש את אלה שתמיד רואים מה שלא טוב, ויגידו לו: כן, אבל למה הכתב לא מסודר???

ואם לא נשים לב לא ליפול למקום הזה, אנחנו נהיה שם גם בלי לשים לב...

סיפור שהיה: אדם באמצע היום קיבל טלפון, שהבן שלו קיבל מכה בראש והוא בדרכו לבית החולים עם אמבולנס, ושהוא יגיע לשם, הוא כמובן עזב את כל עסקיו ונסע, כשהגיע לבית החולים, אמרו לו הרופאים שהבן שלו נמצא במצב לא כל כך טוב, וישנו רופא אחד שאולי יכול להציל אותו, כיון שהוא מומחה לפגיעה מהסוג שיש לבן שלו.

אמר להם: אז תתקשרו אליו שיבוא, אמרו לו: התקשרנו, והוא אמר שברגע הראשון שיתאפשר לו לבוא

בארץ ישראל, וראו בעין לא טובה, והוצאת הדיבה זו היתה התוצאה של ראייה זו, ולכן הם נענשו על כל הימים.

אם אדם לא שם לב, הוא בכל דבר יכול בקלות למצוא משהו שהוא לא טוב, הכל עניין של פרשנות, ובכל דבר יש מעלות וחסרונות, השאלה על מה שמים את הזום.

מסופר: על כמה אנשים שתפסו פיל, אחד תפס ברגל שלו, ואמר: איזה בול עץ גדול, השני תפס את השן שלו, ואמר: איזו חרב גדולה, והשלישי תפס את החדק של הפיל, ואמר: איזה צינור גדול.

והאמת, שזה פיל!!! וכל ההבדל ביניהם שכל אחד תפס חלק אחר.

לכל אחד יש זווית הסתכלות משלו על העולם וכל אחד רואה בצורה אחרת, וצריך להשתדל להתמקד בטוב.

רש"י מסביר: שהסיבה שהם אמרו: "ארץ אוכלת יושביה" היא משום שהם ראו שיש הרבה הלוויות שם, והאמת שבורא עולם סידר להם את

גם הבן של הרופא נפגע בתאונת דרכים, ולבסוף הוא נפטר, ואותו רופא מומחה היה בלוויה של הבן שלו, הי' ירחם! ולכן הוא לא אמר לכולם "שלום!" כאשר הוא נכנס לחדר הניתוח, וכל העיכוב שהוא התעכב, זה לא היה בגלל שלא היה אכפת לו, אלא אפילו שהיה לו כזה אירוע עצוב, אחרי הלוויה הוא הגיע לטיפול בילד שלו.

כאשר שמע האבא על המקרה, הוא הרגיש לא נעים על המילים שאמר לו, ועל כך שחשד בו לחינם, אם הוא היה מנסה קצת ללמד עליו כף זכות, או אם הוא היה מנסה לראות שיש עוד צדדים בתמונה, לראות חיובי ולא לחפש את הצדדים הלא טובים, סביר להניח שהוא לא היה נופל למקום הזה.

הוא יבוא, האבא ממש כעס: מה זאת אומרת שברגע הראשון שתהיה לו האפשרות לבוא הוא יבוא, יש פה ילד שנתון בסכנה, והוא רק שיתפנה הוא יבוא???

לאחר שעתיים, האבא שכמעט התפוצץ מעצבים, הוא ביקש מהאחיות שיתקשרו שוב לרופא המומחה, כדי שיבוא מהר וכדאי שילחצו אותו, שזה לא צחוק!!!

התקשרו אליו שוב, והוא אמר להם, שהוא מאמין שתוך שעה הוא כבר יגיע, ובאמת קצת פחות משעה, הוא הגיע ונכנס והיה להם מוזר לראות שהוא נכנס ולא אומר שלום לאף אחד, הרופא נכנס ישר לחדר הניתוח וטיפול בילד הפגוע, וכשסיים יצא בחוץ, מיד אמר לו האבא: איך אתה לא מתבייש להתעכב, אם זה היה הבן שלך נמצא ככה בסכנה גם היית מתעכב???

אבל הרופא מיהר לצאת, ולא ענה לו כלום, אחרי מספר שעות התברר, שבאותה שעה שהילד נפצע והגיע לבית החולים, בדיוק באותה השעה,

אדם או כבשה?

של ארץ ישראל שמחכים, איזו קדושה יש אצל האנשים, הקרבה לקב"ה בארץ ישראל היא מדהימה.

ואז השתנו פניו, ואמר להם: הכל טוב ויפה, אבל המצב הכלכלי בארץ ישראל הוא בלתי נסבל, וחיים שם בעניות גדולה, ולאנשים כמעט ואין מה לאכול, והתחיל לדבר בגנות הארץ שאין שם במה לחיות, וסיים: עדיף להיות כבשה במיר, מאשר להיות אדם בארץ ישראל.

מיד כאשר סיים את המשפט, גופו התעוות, היה נראה שקיבל איזה אירוע מוחי, הקומה שלו התכופפה עד שהוא התחיל ללכת על ארבע, והדיבור שלו נעלם והוא התחיל להוציא כל מיני הברות לא ברורות, שהיו נשמעות כמו: מה, מההה, מהההה, והיה נשמע כמו כבשה, כולם היו בפתח גדול, איך שמיד אחרי שהוא אמר שעדיף להיות כבשה במיר, מאשר אדם בארץ ישראל, הוא נהיה כמו כבשה...

וסיפר הרב דב: שהוא זוכר שבתור ילדים הם היו עוברים ליד הבית של אותו אדם, לראות איך נראית

סיפר ר' דב סוקולובסקי זצ"ל, שהיה מאנשי ירושלים: בתקופה שהוא היה ילד במיר, היה שם אחד האנשים הבולטים בעיירה, שיום אחד רואים שלט "למכירה" על הוילה שלו, ועל הרכב שלו, שאלו אותו: מה קורה???

אמר להם, שהוא החליט לעלות לארץ ישראל, ובתקופה זו העלייה לארץ ישראל היתה לא פשוטה בכלל, וכולם קנאו בו על זה, וגם בירכו אותו שיצליח, ושתהיה לו נסיעה טובה, ויום לפני שהוא נסע ארגנו לו מסיבת פרידה.

לאחר מספר חודשים, יום אחד רואים אותו בעיירה, אמרו לו: הההה, הלו!!! מה אתה עושה כאן???

אמר להם: תבואו בערב לבית הכנסת ואני אספר לכם מה היה בארץ ישראל, בערב כולם התאספו, והוא התחיל לספר להם מה היה שם, ותיאר להם בצבעים עזים מה שהיה שם, איזה דברים מיוחדים, איזה אוויר

וביקש מהם שיתפללו לאלוקים שירד
מטר.

אמרו לו: אם תרשה לנו להיכנס
למערת המכפלה, אנחנו נוכל להיכנס
ולהתפלל.

באותה התקופה, הערבים אסרו על
היהודים להיכנס למערת המכפלה,
מיד שיגר הפחה את מפתחות מערת
המכפלה כדי שיוכלו להתפלל, נבחרו
עשרה אנשים צדיקים ויראי שמים,
שילכו להתפלל במערת המכפלה.

כשהגיעו לשם ירדו חמש מדרגות,
וקראו את כל ספר ראשון בתהילים,
וכשסיימו שלחו את השמש שיבדוק
אם התקדרו השמיים בעבים, יצא
השמש ומיד חזר, ואמר להם
שהשמש זורחת כמו באמצע הקיץ,
ואין שום זכר לעננים.

ירדו החכמים עוד חמש מדרגות
וקראו בכוונה עצומה את כל ספר שני
בתהילים, ושוב שלחו את השמש,
אמר להם עדיין השמש על הארץ,
ירדו שוב חמש מדרגות ואמרו בכוונה
את כל ספר שלישי בתהילים.

"הכבשה במיר", והיו אומרים בינם
לבין עצמם, שאחרי כזה מקרה,
שכולם ראו בחוש מה קורה למי
שמדבר לא טוב על ארץ ישראל, אף
אחד לא יעזו יותר לדבר כך על ארץ
ישראל.

ורואים מכך, שעד היום הזה צריך
להיזהר לא להוציא דיבה על הארץ.

מי דחף את החכמים ממערת המכפלה? ולמה?

"ויבוא עד חברון" [יג כ"ב]

מפרש רש"י: שכלב הלך לבד לקברי
האבות בחברון, כדי להתפלל שלא
יחטא עם המרגלים, בהוציאם דיבה
על הארץ.

סיפר אבי מורי שליט"א: שלפני
שנים, היתה בצורת בארץ ישראל,
וכשהגיעו מים עד נפש, שלח הפחה
של ירושלים שליח אל היהודים,

האם ההורים אשמים???

"למטה יוסף למטה מנשה גדי בן
סוסי" [יג יא]

למה מוזכר שמו של יוסף רק על
שבט מנשה ולא על שבט אפרים???

ראיתי שמסבירים, שהסיבה שגרם
לנשיא של שבט מנשה ליפול עם
המרגלים, זה משום שיוסף שהיה אבא
של מנשה, סיפר בגנות האחים שלו,
כמו שהתורה אומרת: "ויבא יוסף את
דיבתם רעה אל אביהם" [בראשית
ל"ז ב']

והתורה באה לומר לנו, שאם הסבא
מתנהג בצורה מסויימת, זה לא נשאר
רק אצל הסבא, אלא זה עובר בגנים
מאב לבן, ומבן לנכד, וכן על זה
הדרך.

הגמרא מספרת: [סוכה נ"ו] על מרים
בת בילגה, שלאביה היתה תורנות
בבית המקדש, והיא המירה את דתה
והתחתנה עם שר יווני, ודפקה עם
הסנדל שלה על המזבח, ואמרה:
"לוקוס, לוקוס, עד מתי אתה מכלה

כשסיימו שלחו את השמש, הוא חזר
אחרי כמה דקות, ואמר להם התחילו
עננים והולך לרדת גשם, הפסיקו
החכמים לכוון על הגשמים, והתחילו
לכוון על הגאולה, לפתע פתאום יצאה
רוח סערה מהמערה ודחפה את
החכמים החוצה, מיד הבינו החכמים
שעוד לא הגיע זמן הגאולה.

נאמר בשיר השירים "השבעתי אתכם
אם תעירו ואם תעוררו את האהבה
עד שתחפץ" ולמדו חז"ל: שעם
ישראל לא ידחק את הקץ, אבל
רואים מכאן מהי כוחה של תפילה על
קברי האבות, ואת זה כלב ידע, ולא
רצה לפספס את הזכות הזו, במיוחד,
לפני שהוא הולך עם המרגלים,
ובאמת בסוף הוא ניצל מעצת
המרגלים.

שכל מה שהילד אומר, זה מה שהוא שמע בבית מההורים שלו?????

תשמעו תשובה, שמתרץ הרב דיסקין זצ"ל רבה של פרדס חנה, וזה תירוץ ששווה מינימום מיליון דולר, סנט אחד לא פחות!!!

אל תתנו שיעבדו עליכם...

אומר הרב דיסקין: יש דברים שיונקים מהבית ואין להם תחליף, לדוגמא: אם בבית נופל ספר קודש על הרצפה, וישר רצים להרים אותו, ומנשקים אותו, ומכבדים את כל מה שקשור ליהדות.

ילד שגדל בבית כזה, גם אם ח"ו הוא ילך לכיוונים לא טובים, אבל יהיה לו כבוד לדת יהודית, ולזלזל הוא כבר לא יוכל, כיון שזה נמצא לו בנגים אצלו הכבוד ליהדות.

גם אם מרים בת בילגה המירה את דתה, ההורים לא אשמים בזה.

וגם אם היא התחתנה עם גוי "משומד" זו לא אשמתם.

ממונם של ישראל", וחכמים שמעו את זה וקנסו את המשפחה שלה, והגבילו להם את התורנות בבית המקדש.

והגמרא שם שואלת: מה אשמים המשפחה שלה??? תעניש אותה!! מה הקשר להורים שלה????

והגמרא עונה, במשפט שאומר המון: "שותא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה".

דהיינו, אם אתה שומע תינוק המדבר בסגנון מסויים, דע לך, שזה לא מהאוויר, אלא זה מה שהוא שמע שמדברים בבית שלו.

ותשמעו שאלה, שהיתה קשה לי במשך שנים, ואני חושב שזאת שאלה אמיתית, וברוך השם השנה, בזכותכם ציבור יקר, ראיתי תירוץ מדהים.

השאלה היא: הרי היום בעידן ה-2000 הילדים נמצאים רוב היום במסגרות הלימודים, ומטבע הדברים הם שומעים הרבה בחוץ, זו הרי מציאות!!! ואם כן, איך שייך לומר

מעיל, שאל אותו האבא: למה קרעת את המעיל???

אמר לו הילד: אבא, קרעתי את המעיל לחצי, כדי שכאשר אתה תבוא ותדפוק בדלת, ויהיה לך קר גם אני אניד לילד שלי שיעלה ויוריד לך את החצי המעיל השני...

על דברים מהסוג הזה במידות, אומרים שאיך שהילד מתנהג זה מה שהוא ראה בבית.

אבא ואמא יקרים! אתם, כן! כן! אתם! ורק אתם! תנחילו לילדים שלכם את הדרך הברורה, איך מתנהגים, איך מוותרים, איך מדברים, ואיך לא עומדים על שלנו, וזה על ידי שאנחנו נתנהג כך בבית, וההתנהגות שהם רואים כך הם יתנהגו.

אם הילד גדל בבית שהאבא מביא בבוקר את כוס הנס בצירוף עוגת קצפת וקוביית שוקולד במילוי נוגט לאשתו עד לכורסא, סביר להניח שכך גם הילד יתנהג לכשיגדל...ולא חייב דווקא נס אפשר גם תה, ולא דווקא עוגת קצפת אפשר גם עוגת

אבל הדפיקה שהיא דפקה עם הסנדל על המזבח, ואמרה: "לוקוס, לוקוס, עד מתי אתה אתה מכלה ממונם של ישראל", זה כבר סימן שהיא לא נשמה בבית את הכבוד לדת יהודית

אם היא מסוגלת לבזות עד כדי כך, זה אומר שתכדוק בבית, וזו כבר אשמה של הבית שהתחנכה בו, ולפי זה מובן מדוע הענישו את הבית שלה, שהורידו להם את התורנות בבית המקדש, כיון שבדבר כזה הם אשמים...

ישנו סיפור: על אדם שלא כיבד את אביו, ובחורף אביו דפק על דלת ביתם, ואמר: קר לי האם אני אוכל לקבל איזה מעיל???

אמר האבא לילד שלו: תעלה לגג ותוריד משם מעיל ישן, ותתן לסבא שלא יהיה לו קר בחוץ.

הילד עלה לגג והתעכב שם הרבה זמן, שאל אותו האבא: למה אתה מתעכב?? הבן אמר לו: אבא, אני כבר יורד, ואחרי כמה דקות הוא רואה את הילד שלו יורד עם חצי

במצות ציצית, כתוב שמי שלא לובש ציצית ב"עידנא דריתחא" [זמן של חרון אף] מענישים גם על כזה דבר.

וכידוע, שהציצית גם שומרת על האדם, ויש המון סיפורים על הנושא הזה, וכמו שנראה בסיפור שלפנינו שסיפר ראש ישיבת סלבודקא לצעירים: על בחור ישיבה של"ע ול"ע קיבל את המחלה, וכיון שמצבו ממש החמיר הוא התחיל לקבל טיפולים כימותרפיים.

יום אחד כאשר הוא הגיע לטיפול, אמרה לו האחות שכדי לקבל את הטיפול הוא צריך להחליף לבגדים סטרילים, הבחור הסכים, אבל כיון שבבית חולים לא היה להם בגד ציצית סטרילי לכן הוא הביא מהבית בגד ציצית נקי אחרי כביסה וסטרילי,

אבל האחות אמרה לו שכשום פנים ואופן היא לא מסכימה שהוא יכנס לבוש בבגד מהבית, אלא רק עם בגד מבית החולים.

אבל אין לכם ציצית, אמר הבחור, ואני רוצה להיות עם ציצית, במיוחד

חנק ☹️ פחות חשוב מה אתה מביא, יותר חשוב איך אתה מגיש את זה, ואם אתה מצרף איזה פרח, בכלל אתה עולה לדרגת מצטיין.

טיפול כימותרפי לא נכון

"ועשו להם ציצית" [טו, ל"ה]

מה העניין ללבוש ציצית על הבגדים???

אומר "ספר החינוך": זה בשביל שנזכור תמיד את בורא עולם, ואין דבר יותר שמועיל לזכרון ממישהו שאדם נושא אותו עליו באופן קבוע, משהו שיזכיר לו...

חוץ מהעניין הזה, כתוב שאפילו שמצות ציצית זו מצות עשה, ואם אדם לא מקיים מצות עשה הוא לא אמור לקבל עונש, אבל לעומת זאת

בזכות שהתעקשת על הציצית ולא נכנסת בלי הציצית, היה לנו את הזמן לעלות על הטעות, שחלילה יבלה להסתיים באופן מראני.

הציצית זה סוג של שכפ"ץ שמגן עלינו הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים.

מסופר: על הגאון מוילנא, שלפני פטירתו הוא בכה, אמרו לו: הרב, על מה אתה בוכה???

אמר להם: אני בוכה, משום שאני עוזב עולם שאפשר לקנות בו עולם הבא בגרושים, לעולם שאתה לא יכול להשיג שם כלום, כ-ל-ו-ם!!! עם מה שבאת זה מה שנשאר לך, כיון שכאשר אדם עוזב את העולם הזה, עוצרים לו את המונה ומה שהשיג זה מה שיש לו.

במצב כזה שאני צריך סייעתא דשמיא שתשמור עלי.

אין מה לעשות! אמרה האחות, אלו הכללים, אני לא יכולה לשנות.

הבחור יצא למסדרון וישב שם וחיכה, אולי רופא אחר יסדר לו את הטיפול, אולי במשמרת הבאה הם יהיו פחות עקשניים.

אחרי שלש שעות התחילו חילופי המשמרות, ובא רופא ושאל אותו: למה אתה בחוץ? אמר לו הבחור: בגלל הציצית, וסיפר לו כל מה שהיה עם האחות, הרופא נכנס ויצא בחזרה אחרי כמה דקות כשכולו מזועזע, ואמר לבחור: תדע לך, שהציצית הצילה אותך הרבה יותר ממה שאתה חושב.

כיון שעכשיו ראיתי איזה טיפול רצו לתת לך, וזהו טיפול שלא רק שהוא לא היה עוזר לך, אלא להיפך הוא היה רק מזיק לך וספק גדול אם היית איתנו... אחרי הטיפול הזה.

לעזור לחייל ממדינה עוינת

בבית חולים איכילוב, שכב לו שם אדם ממוצא הונגרי, הוא היה לבוש בטלית קטן מעל בגד הפיג'מה שלו, ולכל בדיקה שהוא הלך הוא היה לבוש בטלית קטן, והוא לא ויתר עליה אפילו לרגע אחד.

יום אחד, שאל אותו אחד הרופאים: תגיד, מה הסיפור שלך עם הטלית קטן [ציצית] שלכל מקום אתה לוקח אותה????

אמר לו: תאסוף כמה רופאים היום בערב לאולם ההרצאות, ואני אספר לכם סיפור שבמשך כל חייכם לא שמעתם.

באותו ערב, באולם ההרצאות ישבו שם מספר רופאים מהסגל הרפואי, ועוד כמה חולים, וזה לאחר שהוא דאג לפרסם שתהיה הרצאה מעניינת למשך רבע שעה, סוג של סיפור חיים.

הוא עמד שם, וסיפר שהוא גדל בעיירה בהונגריה, וכשגדל צירפו אותו לצבא ההונגרי, לימים, הצבא ההונגרי הצטרף לנאצים במלחמתם נגד

היהודים, כך שהוא מצא את עצמו נלחם לפעמים בבני עמו, והיה משתדל כמה שפחות להציק ליהודים.

היתה לו תמיד ציצית מתחת לכל הבגדים, וכמובן שהוא דאג להסתיר אותה היטב, היטב, שלא ידעו על יהדותו ויציקו לו, וכל יום היה מוצא את הזמן ללכת לצד, כדי לברך על הטלית קטן ולנשק אותה, וכך היה מתנהל במשך שנים.

עד שהגיעו ימים שהם נלחמו עם צבא רוסיה, ולצבא ההונגרי לא היתה אספקה סדירה, ואפילו מעילים בקושי היו להם, והם נלחמו כמעט בלי תנאים, לא עברו הרבה ימים והם נפלו בשבי הרוסי.

סתם לידע הכללי, שהשבי הרוסי זה לא כמו ישראל שכל אמיר שעשה פיגוע נכנס לכלא, ומפנקים אותו שם, ונותנים לו ללמוד תואר ראשון, תואר שני.

רק טיסה בשמי הארץ עדיין לא נותנים להם 😊, ולפי מה שנראה גם זה יבוא.

הוא ענה לו: ה' אחד" והרופא סימן לו שאין לו מה לדאוג, ומהיום הוא ידאג לו, ובאמת הוא היה מדווח שהוא צריך לראות רופא, וכאשר הוא היה מגיע אליו למרפאה, הרופא היה נועל ונותן לו לאכול ארוחות, שאפילו נשיא רוסיה לא היה אוכל.

וכך עבר את המלחמה בבריאות איתנה, בעוד שהרבה מחביריו לא שרדו... הוא שרד וניצל, והכל בזכות הציצית!!! ואז אמר להם: עכשיו, אתם מבינים למה אני לא משתחרר מהציצית, כיון שהיא הצילה אותי ממוות בטוח.

בקיצור, שמו אותם בתת תנאים, בקושי נתנו להם לאכול, והיו מתעללים בהם, וכחלק מהטיפול היו צריכים לראות רופא, על ההתחלה שהם באים שהיה בודק כמה הוא יכול לסבול, כמה אפשר להעמיס עליו,

והוא בתורו נכנס לרופא, והיה מצד אחד בלחץ מהציצית, אבל אמר לעצמו מה חמור מבין בגלידה, מה הגוי הזה מבין מה זו ציצית? ולכן לא פחד, ואמר לעצמו שטויות, הוא לא ידע בכלל מה זה.

הוא נכנס לרופא הרוסי, ואיך שהוא ראה את הציצית, הוא וידא שהחדר סגור ואמר לו: "שמע ישראל ה' אלוקינו..." הוא היה המום, כנראה שהוא יהודי ואלו המילים היחידות שיכל לומר לו.

גיליון זה מוקדש לרפואה והצלחה

אימי מורתי דינה בת ריקה תחי' ○○○
ר' רחמים בן ריקה הי"ו ○○○
הילד הראל מאיר בן לינוי הי"ו ○○○
להצלחת ○○○

אבי מורי ר' שלום בן עישה שליט"א ○○○
הסבתא עישה בת סולטנה תחי' ○○○
לינוי בת שירה תחי' ○○○
מרגלית בת סוזן תחי' סוזנה בת רחל תחי' ○○○

לאה בת חסידה חסיבה תחי' ○○○
מו"ח הרה"ג רפאל אדרי שליט"א הצדיק מרעננה ○○○
ר' רפאל ישראל בן מוזל הי"ו ○○○
לזיווג הגון ישראל עמר בן תמר הי"ו ○○○

גיליון זה מוקדש לע"נ הנפטרים

הסבא ר' פינחס אליהו בר שמחה ז"ל לבית כהן ○○○
הצדיק מרעננה ר' יצחק הכהן בן זלאטא אסתר זיע"א לבית הוברמן ○○○
יוסף [פפא] בן תמוז ז"ל לבית עמר ○○○

הסבא ר' מרדכי ב"ר שמחה ז"ל לבית פריץ ○○○
ר' אורן בן רחל רשל ז"ל ○○○
אייר בת מרגלית ע"ה לבית שריקי ○○○

חמותי הרבנית חסידה חסיבה בת סוליקה ע"ה לבית הרב אדרי שליט"א ○○○
הסבתא ריקה בת עזיזה ע"ה לבית כהן ○○○
מושה סרג' בן אורידה ז"ל לבית עטיה ○○○

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב
הוא יברך את

"עמודי התווך"

המחזיקים ותומכים בהוצאת הגיליון לשבוע זה

הורי היקרים

הרב שלום ודינה פריץ הי"ו

ר' פינחס ולינוי

כהן הי"ו

איתמר ואסתר

אילון הי"ו

ה' ישמרם ויחיהם, וישמור להם בני משפחותיהם הנעימים,
יצליחם במעשי ידיהם וכפרנסתם,
ימלא האל כל משאלות ליבם לטובה ולברכה,
וזכות התורה תהיה מגן וצינה בעדם,
וכן יהי רצון ונאמר אמן.

בשורה משמחת

בסייעתא דשמיא ולאור בקשת רבים

עלה בידינו לפתוח קו טלפון ישיר

לשיעורי הרב שליט"א

שמספרו:

0733-71-81-57

(ללא הקשת שום קוד)

השיעורים נמסרים מידי יום ביומו בשעות הבוקר